

тях парче всъщност е концесия към благовъзпитаната традиция. По ирония на съдбата в изискването към тях тогава фигурират тъкмо „високите прозорци“, отвъд които, към един ненатрапващ нищо безкрай се стреми финалът на едноименното стихотворение на Ларкин.

Впрочем „високите прозорци“ остават не съвсем разгадан, изпълващ се образ подобно на „синята мъгла“ и нейния час у Яворов. Затова и я препрочитаме отново и отново, дори когато слушаме „Стоунс“.